

e. e. cummings

ΤΡΙΑ KOMMATIA

Εξετάζοντας απο κοντα το αυτοβιογραφικο μου προβλημα, βλεπω πως περιλαμβανει δυο προβληματα ενοποιημενα απο καποια ολοκληρωτικα μυστηριωδη στιγμη που δειχνει αυτοαποκαλυψη. Μεχρι αυτη τη μυστηριωδη στιγμη, ειμαι μονο συμπτωματικα συγγραφεας: πρωταρχικα ειμαι ο γιος των γονιων μου και οτιδηποτε συμβαινει σ αυτον. Μετα απ αυτη τη στιγμη, η ερωτηση «Ποιος ειμαι»; απαντιεται απ οτι γραφω — μ αλλα λογια γινομαι το γραψιμο μου και η αυτοβιογραφια μου γινεται η εξερευνηση της στασης μου σα συγγραφεα.

☆ Για χαρη αυτωνων απο σας που δε μπορούν να φανταστουν τι υπονοει η λεξη «σπιτι» ή σαν τι μπορούνε να ειναι ενα σπιτι, θα εξηγουσα πως η ιδεα του σπιτιου ειναι η ιδεα της ιδιωτικοτητας. Αλλα παλι, τι ειναι ιδιωτικοτητα; Την εχετε ισως ακουσει. Ακομα κι αν υποθεσουμε πως (απο καιρο σε καιρο) υπαρχουν τοιχοι γυρω σας, αυτοι οι τοιχοι δεν ειναι πια τοιχοι· ειναι απλουστατες ψευδοστερεοστητες, που συνεχεια τις διαπερνανε τα τελεια αρπακτικα οργανα της οφης και του ηχου.

☆ Φινα και στολισμενη: αλλα, όσο με αφορά, η ποιηση και καθε αλλη τεχνη ηταν και ειναι και θα ειναι για παντα σιγουρα και ξεκαθαρα ζητημα ατομικοτητας. Αν η ποιηση ηταν οτιδηποτε — σαν το ριξιμο μιας ατομοβομβας — που κανει ο καθενας, ο καθενας θα μπορουσε να γινει ποιητης κανοντας μονο το αναγκαιο οτιδηποτε· οτι κι αν αυτο το οτιδηποτε θα σημαινε ή δεν θα σημαινε. Ομως (ετσι συμβαινει) η ποιηση ειναι εμαι, οχι κανω. Αν θελετε ν ακολουθησετε, ακομη κι απο μακρια, την κληση του ποιητη (κι εδω, οπως παντα, μιλαω απο την δικη μου ολοκληρωτικα προδιατεθειμενη και ολοτελα προσωπικη αποψη) πρεπει να βγαιτε απ το μετρησιμο συμπαν του κανω και να μπειτε στο μη - μετρησιμο σπιτι του ειμαι. Εχω πληρη επιγνωση οτι, οποτε ο αποκαλουμενος πολιτισμος μας θρισκοταν σε ολισθηση, υπηρχε καθε ανταμοιβη και καμια τιμωρια για το δεν ειμαι. Ομως αν η ποιηση ειναι ο στοχος σας, πρεπει να ξεχασετε καθε τι σχετικο με τιμωριες και καθε τι σχετικο με ανταμοιβες και καθε τι σχετικο με προσωπικου στυλ υποχρεωσεις και καθηκοντα και υπευθυνότητες και τα λοιπα στο απειρο και να θυμαστε ενα πραγμα μονο: πως εσεις — και κανεις αλλος — αποφασιζετε το πεπρωμενο σας κι αποφασιζετε τη μοιρα σας. Κανεις αλλος δε θα μπορει να ειναι ζωντανος για σας· ουτε μπορει να ειναι ζωντανος για οποιονδηποτε αλλο. Οι Τομ μπορουν να γινουν Ντικ και οι Ντικ Χαρρι, αλλα κανεις απ αυτους δε μπορει ποτε να γινει εσεις. Υπαρχει η υπευθυνότητα του καλλιτεχνη· και ειναι η πιο τρομερη υπευθυνότητα πανω στη γη. Αν μπορειτε να την παρτε, παρτε την — και να ειστε. Αν δεν μπορειτε, ευθυμηστε και μπλεχτε στις δουλειες των αλων· και κανετε (ή ξε - κανετε) ωσπου να καταρρευσετε.

Εξι Μη - Μαθηματα, 1 και 2

Εκλογη - μεταφραση: Σωκρ. Λ. Σκαρτσος